

Kærestefolkene

Toppen og bolden lå i skuffe sammen mellem andet legetøj, og så sagde toppen til bolden: »Skal vi ikke være kærestefolk, siden vi dog ligger i skuffe sammen?« Men bolden, der var syet af safian og bildte sig lige så meget ind som en fin frøken, ville ikke svare på sådan noget. Næste dag kom den lille dreng der ejede legetøjet. Han malede toppen over med rødt og gult og slog et messingsøm midt i den. Det så just prægtigt ud når toppen svingede rundt.

»Se på mig!« sagde den til bolden. »Hvad siger De nu? Skal vi så ikke være kærestefolk? Vi passer så godt sammen, De springer, og jeg danser! Lykkeligere end vi to kan ingen blive!«

»Så, tror De det?« sagde bolden, »De ved nok ikke at min far og mor har været safianstøfler, og at jeg har en prop i livet!«

»Ja, men jeg er af mahognitræ!« sagde toppen, »og byfogden har selv drejet mig, han har sin egen drejebænk, og det var ham en stor fornøjelse.«

»Ja, kan jeg stole på dét?« sagde bolden.

»Gid jeg aldrig får pisk om jeg lyver!« svarede toppen.

»De taler meget godt for Dem,« sagde bolden, »men jeg kan dog ikke, jeg er så godt som halvt forlovet med en svale. Hver gang jeg går til vejrs, stikker den hovedet ud af reden og siger: »Vil De?« og nu har jeg indvortes sagt ja, og det er så godt som en halv forlovelse. Men jeg lover Dem jeg skal aldrig glemme Dem!«

»Ja, det skal stort hjælpe!« sagde toppen, og så talte de ikke til hinanden.

Næste dag blev bolden taget frem. Toppen så hvor den fór højt op i luften ligesom en fugl, man kunne til sidst slet ikke øjne den. Hver gang kom den tilbage igen, men gjorde altid et højt spring når den rørte jorden, og det kom enten af længsel, eller fordi den havde en prop i livet. Den niende gang blev bolden borte og kom ikke mere igen, og drengen søgte og søgte, men borte var den.

»Jeg ved nok hvor den er,« sukkede toppen, »den er i svalereden og er gift med svalen!« Jo mere toppen tænkte derpå, des mere indtaget blev han i bolden. Just fordi han ikke kunne få hende, derfor tog kærligheden til. At hun havde taget en anden, det var det aparte ved det. Og toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den på bolden, der i tankerne blev kønnere og kønnere. Således gik mange år – og så var det en gammel kærlighed. Og toppen var ikke ung mere! Men så blev den en dag helt og holdent forgyldt, aldrig havde den set så dejlig ud. Den var nu en guldtop og sprang så det snurrede efter. Jo, det var noget! Men med ét sprang den for højt og – borte var den!

Man søgte og søgte, selv nede i kælderens, den var dog ikke at finde.

– – Hvor var den?

Den var sprunget i skarnfjerdingen hvor der lå alle slags, kålstokke, fejeskarn og grus der var faldet ned fra tagrenden.

»Nu ligger jeg rigtignok godt! Her kan snart forgyldningen gå af mig. Og hvad det er for nogle prakkere jeg er kommet imellem?« og så skævede den til en lang kålstok der var pillet alt for nær, og til en underlig rund ting der så ud som et gammelt æble – men det var intet æble, det var en gammel bold der i mange år havde ligget oppe i tagrenden, og som vandet havde sivet igennem.

»Gudskelov, der dog kommer en af ens lige som man kan tale med!« sagde bolden og betragtede den forgyldte top. »Jeg er egentlig af safian, syet af jomfruhænder og har en prop i livet, men det skulle ingen se på mig! Jeg var lige ved at holde bryllup med en svale, men så faldt jeg i tagrenden, og der har jeg ligget i fem år og sivet! Det er en lang tid, kan De tro, for en jomfru!«

Men toppen sagde ikke noget, han tænkte på sin gamle kæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham at det var hende.

Da kom tjenestepigen og ville vende fjerdingen: »Hejsa, der er guldtoppen!« sagde hun. Og toppen kom igen i stuen til stor agt og ære, men bolden hørte man intet om, og toppen snakkede aldrig mere om sin gamle kærlighed; den går over når kæresten har ligget fem år i en vandrende og sivet, ja, man kender hende aldrig igen når man møder hende i skarnfjerdingen.